

První prolog

Vrtošivá fena

„Takže,“ řekla jsem, „o co v téhle hře jde?“

Adalwolf se usmál. „Jde o to vyhrát.“

Seděli jsme ve virtuální napodobenině zámku ve Versailles. Za vysokými okny se rozkládaly nádherné zahrady. Fontány jiskřily v jasném slunečním světle. *Adalwolf* svého avatara oblékl do černého hedvábného hávu. Z rukávů mu trčela kostnatá zápěstí. Já jsem se spokojila se svým standardním zjevem – rozcuchanou, bezpohlavně vyhlížející ženou v odrbaném příšlášti. Na stolku mezi námi ležela mramorová šachovnice.

„A co je k tomu potřeba?“

„Zajmout protivníkovu krále.“

„Toho vysokého?“

„Ano.“

„To je všechno?“

„V podstatě ano.“

„A co tyhle, co vypadají jako koně?“

Adalwolf se pousmál. „To jsou koně.“

„Ano, tyhle se mi líbí.“ Natáhla jsem se nad šachovnici a poklepala na jednu svoji figurku v první řadě. „A tohle jsou pašáci?“

„Pěšáci.“

„A tyhle, co vypadají jako kohouti?“

„Střelci.“

„Jasně.“

„Můžeme začít hrát?“

„Myslím, že ano. Kdo začíná?“

„Já.“

Adalwolf natáhl vyzáblou paži, ze zadní řady zvedl koně a přes pěšáky ho přesunul na zvolené pole.

Zmátlo mě to a zamračila jsem se.

Adalwolf si povzdechl. „Co je?“

„To je všechno? To má být tvůj tah?“

„Tohle je klasický zahajovací gambit.“

„Nezdá se mi, že bys tím něco získal.“

„Takže víš o něčem lepším?“

„Samozřejmě.“ Opřela jsem se v křesle a prolomila prsty nad hlavou. Zapřela jsem se chodidly o dlažbu na podlaze a ušklíbala se. „Sleduj.“

Vyrazila jsem kupředu. Prsty pravé ruky jsem sevřela *Adalwolfovo* hrdlo. Začal se kácet dozadu a já levou rukou převrátila stolek. Když poslední mramorové figurky třeskly o podlahu, klečela jsem mu na hrudi a v ruce vítězoslavně třímala jeho krále.

„Vyhrála jsem.“

Adalwolf se rozkašlal a mnul si zhmožděný hrtan. „Ty ve skutečnosti nevíš, jak se hrajou šachy, vid’?“

Odfrkla jsem si a zvedla se. „Naopak.“ Upustila jsem mramorového krále. S tupým žuchnutím se mu odrazil od žeber a odkutálel se po podlaze. „Ty jenom nerozumíš taktice.“

Druhý prolog

Sal Konstanzová

„A co teď?“

„Stále je to rozmazané.“ Avatar *Vrtošivé feny* na obrazovce se zamračil. Stiskl rty. „Počkat...“

„Máš něco?“

„Ano. Myslím, že se to začíná vyjasňovat. Ale nevidím nic než hvězdy.“

„Víc toho na obrazovce stejně vidět nemůžu.“ Viseli jsme ve vesmíru tři světelné roky od nejbližší soustavy. *Adalwolf*, sesterská loď *Vrtošivé feny*, se vznášel několik desítek kilometrů na pravoboku.

„Nic v ultrafialovém spektru? Ani v infračerveném?“

Pokrčila jsem rameny. „Promiň. Obávám se, že ti musí stačit staré nudné ‚viditelné spektrum‘.“

„Jak to vy lidi děláte?“

„Co?“

„Že vůbec něco najdete.“ Avatar máchl rukama. „Tohle je jako být napůl slepý.“

Dotkla jsem se tamponu zakrývajícího oční důlek, v němž ještě nedávno spočívalo moje pravé oko. „Vyprávěj mi, jaké to je být napůl slepá.“

Zatvářila se rozpačitě. „Omlouvám se, kapitánko. To bylo necitlivé. Opravdu si cením vaší oběti. Prostě mi chvíli trvá, než si zvyknu dívat se skutečným, organickým okem. Nikdy předtím jsem žádné neměla.“

„Pořádně si to užij,“ řekla jsem, „protože jiné ode mě nedostaneš.“

Byli jsme tady dva týdny. Odpočívali jsme a nabírali síly uprostřed ničeho poté, co jsme museli opustit lidský vesmír. Zatímco Nod a jeho třináct mladých společně s regeneračními systémy lodi obnovovali naši letuschopnost, my jsme většinu z těch dvou týdnů trávili debatami o našem dalším kroku. Byli jsme uprchlíci odříznutí od domova a skrývali jsme se v cizím teritoriu, proto byl výběr cíle zásadní pro naše přežití.

Vrtošivá fena si všimla mého výrazu.

„Litujete, že jste mi dala oko?“

Znovu jsem se dotkla obvazu. Stále jsem si ještě nezvykla na ztrátu poloviny zorného pole a byla jsem samá modřina, jak jsem cestou po lodi vrážela do židlí a stolů.

„Nejsem z toho zrovna šťastím bez sebe,“ přiznala jsem, „ale nelituju. Přemýšlela jsem o něčem jiném.“

„O čem?“

„O tom, jak jsme na tom s palivem.“ *Fena* i *Adalwolf* už téměř vyčerpali své palivové články. „Jestli se nám je v příštím přístavu nepodaří vyměnit, jsme v loži.“

Se správnými matricemi a dostatečnou zásobou surovin mohly lodní tiskárny vyrábět jídlo, léčiva i náboje do kanonů. A při dostatku času dokonce i torpéda s atomovými hlavicemi. Ale palivové články byly něco jiného. Byly příliš choulostivé, složité a nestabilní, než aby je bylo možné vytisknout i na těch nejpokročilejších lidských tiskárnách. Palivové články se musely vyrábět ve specializovaných zařízeních. Armáda měla samozřejmě svá vlastní, ale civilní lodě je musely nakupovat od licencovaných obchodníků ve vesmírných přístavech. Toto uspořádání zajišťovalo společně úplnou kontrolu nad obchodem mezi hvězdnými soustavami.

Fenin avatar zavrtěl hlavou. „Já budu v loži. Vy budete v pohodě. Já zůstanu někde trčet, neschopná pohybu, ale vy můžete pokračovat, pokud si najdete jinou dopravu.“

„Neopustili bychom tě.“

„Možná byste měli.“

Zatahala jsem za kšilt své staré, odrbané baseballové čepice a narazila si ji důkladněji na hlavu. „To se nestane.“

Narodila jsem se a vyrůstala jako Vnější. Vnější měli z frakcí lidské Většiny nejbližší k Rozmanitosti ostatních ras. Naše zvyky a jazyk byly ovlivněny desítkami cizích kultur. Vzájemné obchodní dohody znamenaly, že nikdo ve Vnějšku nehladověl nebo nebyl bez střechy nad hlavou, ale na druhou stranu jsme neměli příliš mnoho osobního majetku. Naše společnost s nelibostí hleděla na hromadění věcí jen pro věci samotné. Pečlivě jsme si hlídali své zdroje, aby byla zajištěna spravedlnost a efektivita. Nesmírné plýtvání, které nakonec zničilo domovskou planetu lidstva, se nesmělo opakovat na žádné z našich planet nebo lodí. Přestože někteří z nás žili na povrchu obydlených světů, mnozí dávali přednost životu v pohybu. Žili na orbitálních stanicích nebo na obrovských mezihvězdných lodích, jako byl *Geest van Amsterdam*. Z našeho pohledu jsme byli společností dokonale adaptovanou na nové místo lidstva ve vesmíru. A přesto nás naše vznešené ideály zatáhly do zničujícího konfliktu s největší frakcí Většiny, s Konglomerátem. A naše touha objevovat, hledět vpřed, byla zpěvem sirén, který zlákal mé rodiče na smrt a odlákal moji životní lásku. A proto, přestože jsem byla vychována k úctě ke zkoumání a objevování, ať visím, jestli *Vrtošivou fenu* opustím stejně, jak všichni opustili mě.

Usmála se. „Doufala jsem, že to řeknete.“

Jádro jejího mozku sice bylo vypěstované z lidských kmenových buněk, ale také v sobě měla něco psi DNA, což jí dávalo silný smysl pro sounáležitost s její smečkou. Tu kdysi tvořilo celé námořnictvo Konglomerátu, ale nyní se smrskla na mě, našeho medika Prestona Menderese, druflského strojníka Noda a jeho mladé, a *Adalwolfa*. Všichni ostatní, na nichž jí – a mně – záleželo, se v průběhu času ztratili, nebo byli zabití.

„Jak jsou na tom naši pasažéři?“ zeptala jsem se jí.

Avatar *Vrtošivé feny* přesvědčivě pokrčil rameny. „Zvládají to.“

Johnnyho Schultze a Riley Addisonovou jsme zachránili poté, co jejich loď narazila do staré kolonizační lodě Nymtoquů. Posledních čtrnáct dní strávili ve společné kajutě, kde zkoumali svůj nový vztah a společně se vyrovnávali s příšernou ztrátou ostatních členů

posádky. *Vrtošivá fena* se snažila porozumět tomuto způsobu zotavování. Přestože někdy projevovala překvapivý soucit, byla nastavena tak, aby dokázala odsunout své city a pokračovat dál. Žal a posttraumatický stres nebyly žádoucí vlastnosti těžkého křižníku stavěného na útrapy a drsné podmínky mezihvězdného boje.

Addisonová a Schultz s sebou měli malou dívčinu. Přestože fyzicky to byl člověk, měla vzpomínky a osobnost Schultzovy ztroskotané lodě *Ducha Lucy*, a mimo to také podivné, cizí vědomí tisícileté nymtoqské kolonizační lodě, jejíž jméno se překládalo jako *Neodbytná touha po nové půdě*. Říkali jsme té dívčině prostě Lucy. V posledních dnech se docela spřátelila s *Vrtošivou fenou*, trávily spolu spoustu času ve virtuální realitě a hovořily o věcech, o kterých spolu lodě hovoří, když se občas sejdou.

„A co zásoby jídla?“

„Tiskárny byly navrženy tak, aby i při dlouhých misích uživily třisetčlennou posádku. I kdybychom nerecyklovali všechen organický odpad, vystačíme desítky let.“

„Takže palivo je ta jediná podstatná věc, která nám dochází?“

„Potvrzuji.“

Bylo zvláštní, že dokonce i tváří v tvář hrozbě bezprostřední katastrofy pokračoval život na palubě v zaběhnutých kolejích. Drufové dál rozebírali a vyměňovali opotřebované součástky, čistili ucpané vodovodní trubky a prováděli tisíce dalších drobných úkonů, které udržovaly *Vrtošivou fenou* obyvatelnou a v pohybu, Preston Menderes pokračoval ve studiu a seznamoval se s vybavením a postupy, které potřeboval jako lodní zdravotní důstojník. Nejméně práce ze všech na palubě jsem měla právě já. Během skoku vyššími dimenzemi letěla *Fena* prakticky sama. Abych se zabavila, prováděla jsem inventury a kontroly, ale byla to jen marná snaha odvést myšlenku od naší situace.

Z dalších soustav stále přicházela hlášení, jejichž signál k nám přinášely větry hyperprázdná. V celém vesmíru se lodě Flotily

nožů jako dravci vrhaly na vojenské i civilní lodě. Místy se Většina snažila o obranu, ale její síly byly rozmístěné nerovnoměrně a patřily frakcím, které byly zvyklé spíš bojovat mezi sebou než spolupracovat. Těch několik bitev proběhlo rychle a nemilosrdně a vždy končily vítězstvím Flotily. Během takových potyček byla poškozena nebo zničena hrstka jejích lodí, ale všem bylo zřejmé, že takové nepatrné ztráty nebudou mít na nevyhnutelný výsledek žádný vliv. Flotila nožů byla o několik řádů početnější než spojené námořnictvo veškerého lidstva. Jako mor se šířila od hvězdy ke hvězdě a snadno při tom dokázala potlačit jakýkoli odpor.

Tísňová volání mi rvala srdce. Muži, ženy, někdy dokonce i děti všech národností a frakcí bezmocně křičeli do prázdna, když Flotila nožů odstřelovala jejich lodě. Prosili o pomoc a záchranu, kterou jsem jim nedokázala poskytnout.

„Měla byste to přestat poslouchat,“ řekla *Vrtošivá fena*. Zastihla mě, jak sedím na posteli a zády se opírám o přepážku. Kšilt baseballové čepice jsem měla stažený do čela, aby mě neoslňovalo stropní světlo. *Fenin* obraz se zjevil v zrcadle nad dřezem. „Jenom se nervujete.“

„Nemůžu si pomoci.“

„Jsou moc daleko. Nemůžete s tím nic dělat.“

„Já vím. Prostě mám jenom pocit, že někdo by to poslouchat měl. Někdo by měl o tom všem přinést svědectví.“

„A ten někdo musíte být zrovna vy?“

Pokrčila jsem rameny. „Je tady ještě někdo?“

Mlčky sledovala, jak na poličce vedle postele postupně zapalují svíčky. Kouř stoupající z jejich knotů voněl po santalovém dřevu. Zapálila jsem dvě za své rodiče, jednu za George a jednu za Sedge. V posledních letech jsem je zapalovala vždycky před spaním a krátce jsem se pomodlila za ty, které jsem milovala a ztratila. Nedávno jsem k nim přidala pátou svíčku. Byla za Alvu Clayovou, moji sestru ve zbrani. Za války o Archipelag byla u námořní pěchoty a prodírala se džunglemi Pelapatarnu. Jen ona sama věděla, kolik lidí zabila. Ale po válce se připojila k Záchranému sboru a stala se členem mé posádky. Ať se během

konfliktu dopustila jakýchkoli násilností, jakkoli bývala hádavá a tvrdohlavá, zemřela, aby zachránila ostatní. A tak si ji budu navždy pamatovat.

Svíčky rovnoměrně hořely. Jejich světlo a teplo mi zalévaly obličej. Vzpomínala jsem na rodiče, když jsem je naposledy viděla naživu. Představovala jsem si Sedge, jak se zmražený ve své koře řítí vstříc Andromedě. A vzpomněla jsem si na něco, co mi Clayová řekla těsně předtím, než jsme se vydaly zachránit posádku *Ducha Lucy*.

„Všichni před něčím utíkáme, Sal. Lidi jako já nebo vy nikam nepatří. Ať jsme kdekoli, vždycky jedním okem sledujeme východ a jsme jednou nohou ve dveřích. Jsme jako žraloci. Musíme být stále v pohybu, jinak se udusíme.“

Její manžel a dcerka zahynuli v prvních dnech války a ona před tou bolestí stále utíkala. Doufala jsem, že ať je teď kdekoli, našla klid.

„Všechny vás mám ráda,“ zašeptala jsem tančícím plamínkům. *„Mám vás ráda a chybíte mi. Mrzí mě, že tu nejste se mnou.“*

Půlnoc mě zastihla v nákladovém prostoru *Vrtošivé feny*, schoulenou pod fóliovou přikrývkou na dně nafukovacího záchranného člunu. Člun měl kruhový tvar a stříšku na ochranu před počasím. Pod zapnutou stříškou jsem si připadala jako v temné jeskyni. Oranžové světlo rotujícího pozičního majáku připomínalo odlesky světla ohňů na stěnách a chladný vzduch, pronikající z nákladového prostoru, byl jako ledové prsty černočerné noci někde v tundře. Tyto dvě iluze ve mně vyvolávaly prazákladní pocity a zároveň uklidňovaly.

Z kuchyňských zásob jsem vysvobodila láhev denebského ginu a doufala, že utlumí obavy a smutky, kterých jsem měla plnou hlavu, a umožní mi pár hodin drahocenného spánku. Všechno se hroutilo a ostatní – civilní lodě, Nod, Preston, naši tři pasažéři, a dokonce i *Adalwolf* – počítali s tím, že je povedu. Potíž byla

v tom, že jsem neměla sebemenší představu, co dělat. Co uděláte, když váš svět končí? Koho se pokusíte zachránit? Kde se ukryjete? Zatím jsme měli jen neurčitý plán vydat se k místu ve vesmíru známému jako Průnik, kde červí díra prorážela tkanivo naší reality a zákony našeho vesmíru se přetlačovaly se zákony jiného kontinua. Bylo to nestabilní a nebezpečné místo, ale chtěli jsme se tam dostat, protože podle dat, která nám odeslal zrádce Alexi Bochnak, se mu bílé lodě a drakům podobné nestvůry, které napadly *Ducha Lucy*, zdaleka vyhýbaly, jako kdyby je něco v jeho chaotických proměnách děsilo. Možná to mělo něco společného s jejich staviteli, rasou známou jako Vřesovci, kteří vytvořili Průnik jako únikovou cestu z našeho vesmíru, nebo je odpuzoval způsob, jakým se v jeho blízkosti měnily a kroutily fyzikální zákony. Každopádně jsem doufala, že tam najdeme bezpečí, přinejmenším takovou míru bezpečí, jakou lze předpokládat v nestabilní oblasti náchylné k otřesům reality.

Spíš jsem vycítila, než zaslechla zasyčení lodního komunikačního systému. Pak se nákladovým prostorem rozezněly první zvonyvé akordy prastarého kytarového rifu.

Posadila jsem se. „Co to má sakra znamenat?“ vykřikla jsem.

Hlasitost hudby se nepatrně snížila a *Vrtošivá fena* řekla: „Zabývala jsem se válkami, které neměly vítěze. Tahle hudba byla podle všeho velice populární během války ve Vietnamu.“

„Co je Vietnam?“

„Byla to země na druhé straně pacifického kruhu, naproti bývalým Spojeným státům.“

„Jak nám to pomůže?“

„Myslela jsem si, že ta hudba dodá naší neutěšené situaci atmosféru. Je to od muže jménem Hendrix.“ Její obraz se objevil na malé, tlumené obrazovce připevněné na vnitřní straně přístřešku záchranného člunu. „Buď tohle, nebo něco, co se jmenuje Jízda valkýr.“

„Nikdy jsem o tom neslyšela.“

„Také nebyl důvod.“

„Mohla bych tedy, *prosím*, jít spát?“

Vrtošivá fena mě přejela hodnotícím pohledem, jako kdyby si teprve teď všimla, jak jsem vyčerpaná. „Samozřejmě,“ odpověděla a hudba postupně utichla. „Omlouvám se.“

Zamnula jsem si klípec. Oční důlek mě bolel, proto mě napadlo, jestli existuje něco jako syndrom fantomového oka. Najednou jsem nechtěla nic jiného než skrýt přede všemi své zohavení. Schoulila jsem se na dně záchranného člunu do fetální polohy a přetáhla si deku přes hlavu.

V jídelně jsem narazila na Prestona. Řekl mi, že Johnny Schultz a Riley Addisonová se přesunuli na *Adalwolfa*.

„Potřebují soukromí, aby se vyrovnali s tím, co se stalo se zbytkem jejich posádky. Vzali si s sebou také tři Nodovy mladé.“

To bylo dobře. *Adalwolf* byl bez technika od svého krátkého zadržení poblíž *Camrose*, a lodě nebyly stavěné na provoz bez posádky. Mělo mě samotnou napadnout poslat mu tři malé *Druffy*, a bylo by mě to i napadlo, kdyby mě nerozptyloval blížící se konec lidské civilizace. Ty malé potvůrky by měly dokázat obsluhovat jeho systémy a napravit všechny chyby a potíže, které se za tu dobu mohly nahromadit.

„A co *Lucy*?“

„*Johnny* chtěl, aby šla s nimi, ale když jsem ji viděl naposledy, byla ve své kajutě. Myslím, že ona a *Adalwolf* spolu moc nevycházejí.“

V dlaních svíral hrnek proteinové polévky a oranžovou kombinézu měl zmuchlanou, jako kdyby v ní spal.

„Jak jste na tom?“ zeptala jsem se.

Povzdechl si. „Stále tomu nemůžu uvěřit, víte?“

Nemusela jsem se ptát, co tím myslí. My všichni jsme byli svědky zkázy lidstva. Všichni jsme tam v prvních liniích měli přátele a kolegy. Muže a ženy, kteří už nejspíš byli po smrti. Po přerušení podpory z vnějšku se hroutily celé světy, které jsme znávali. Biosféry se rozpadaly. Nastala neúroda. Přerušily se potravní

řetězce a lidé umírali. A samozřejmě existovaly oportunistické frakce, které si navzdory všem očividným důkazům myslely, že teď je ten správný čas pro uchvácení moci nebo teritorií. Ve směru pohybu Mramorové flotily propukaly zbytečné války a revoluce. Rakety prorážely křehké obytné kopule, nad těžce vydobytou zemědělskou krajinou se tyčily atomové hříby. Celé civilizace se dokázaly navzájem rozervat na kusy kvůli problémům, které o pouhých několika hodin později navždy vymazal přílet bílých lodí. A jatka stále pokračovala. Promítala se nám do snů a kořenila nám jídla, která jsme se nutili jíst. Tady, na hranicích lidstvem probádaného vesmíru, jsme byli jen bezmocnými svědky. Nedokázali jsme ovlivnit apokalypsu, kterou jsme zprostředkovaně sledovali prostřednictvím útržků zpráv rušených statickou elektřinou. Nemohli jsme udělat ani říct nic, co by zachránilo byť jedinou z těch duší, které se nepřetržitě propadaly do prázdna. A přesto jsme se nedokázali odvrátit. Tohle byla naše katastrofa stejně jako všech ostatních. Dnes jsme byli jen lidskými bytostmi, které se skrývají před neporazitelnou přírodní silou, poslední v řadě překážek, které se po tisíce let snažily vymazat náš druh.

„Jste v pořádku?“

Preston nevzhlédl, jen pevněji sevřel hrnek. „Asi jo.“

„Být vyděšený není žádná ostuda.“

„Já vím. Není to tak hrozné. Ale všechno se rozpadá. A přišli jsme o Alvu.“ Položil sevřené pěsti na stůl. „Prostě si připadám strašně bezmocný.“

Cítila jsem s ním. Říkal přesně to, co jsem si myslela, a byl příliš mladý na to, aby se s tím vším vyrovnal. Ale jako jeho velící důstojník jsem mu byla povinna víc než jen soucitem. Potřeboval útěchu. „Děláme, co můžeme.“

„Asi to není dost.“

„Vy děláte hodně.“

„Jak to?“

„Jste náš medik.“ Nasadila jsem nucený úsměv. „Staráte se, abychom byli zdraví a mohli pokračovat v letu. A dokud letíme, máme naději.“

Napětí trochu ustoupilo a povolil sevření pěstí. „Takhle jsem o tom neuvažoval.“

Položila jsem mu ruku na rameno. „Nesnažte se vyrovnat se vším naráz. Máte na téhle lodi práci. Zatím se soustřeďte na ni.“

Mdle se pousmál. „A potom?“

„Kdo ví?“ Mávnutím ruky jsem přešla další úvahy o budoucnosti. „Teď se můžeme spoléhat jenom sami na sebe.“

Z chodby jsem zaslechla šoupání drobných nohou. Do místnosti se vkolébal Nod. Mezi nohama se mu motaly dvě z jeho dětí. Jeho šupiny perleťově pableskovaly a černá očka se jiskrně leskla.

„Jitřní pozdravy, kapitánko. Nechť sluneční paprsky zahřívají tvoji větev.“

„Zdravím, Node. Vypadáte dobře.“

Otočil ke mně jeden ze svých dlaňových obličejů, zatímco další natáčel sem a tam, aby měl v dohledu své mladé. „Moc práce,“ řekl. „Moc času s mladými.“

„Ano, myslím, že souhlasí.“

Sevřel a rozevřel prsty lemující jeho obličej. Vypadalo to, jako když zamrká květina. Potěšilo ho to.

„Mám seznam potřebných dílů. Věcí, které nemůžeme vytisknout na palubě.“

„Na příští zastávce je určitě seženeme.“

„Velmi doufám, kapitánko. Mnoho prohrabávání třeba.“

„Výborně.“ Vstala jsem a dotkla se štítku své baseballové čepice. Napřed směrem k Nodovi, pak k Prestonovi. Odešla jsem směrem k můstku a doufala, že mé chování v nich vzbudilo mnohem víc sebedůvěry, než jsem měla já sama.